

JESSIE MAYA

DHR. BOSCH
DENKT ERVAN OVERTUIGD TE ZIJN EEN
VROUW
TE WILLEN WORDEN

Dhr. Bosch denkt ervan overtuigd te zijn een vrouw te willen worden

Jessie Maya

Copyright @ 2023 A House of Legends Publisher

Eerste uitgave, november 2023

Auteur: Jessie Désirée Bosch

Schrijver & Eindredactie: Jadrike Boels

Vormgeving: studio RROOK

Foto omslag: Jordi Hoogerhuis

Met dank aan: Merel von Carlsburg, Rutger Kemper,

&Talent Agency, Peter Bosch, Amy Bosch, Jeroen van Holland

ISBN 9789083373010

www.ahouseoflegends.com

Alle rechten voorbehouden

Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigden/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, online-publicatie of op welke andere wijze en/of door welk ander medium ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

TRIGGER WARNING

*let op: dit boek bevat passages waarin
gewichtsverlies en lichaamsbeeld
worden besproken.*

PROLOOG

Het bloed van mijn moeder kleurde mijn handpalmen donkerrood. Vol ongeloof keek ik naar haar lichaam dat gebroken op de straat lag. Haar hoofd rustte op de stoeprand. Haar ogen waren gesloten. Ik kon niet bevatten wat er zojuist was gebeurd. De snelheid waarmee mijn hele leven op zijn kop stond was zo groot, dat mijn brein tijd nodig had om de realiteit bij te benen. Een paar minuten voor deze horrorsituatie had ik mij nog geschaamd voor mijn moeder toen ze middenin de stadsbus struikelde over de voeten van de moeder van een jongen uit mijn klas. Oh my god mam, doe normaal, schoot door mijn hoofd toen ze bijna op de grond viel. Ik had het gevoel dat iedereen in de overvolle bus naar ons staarde. Ik kon wel door de grond zakken. Ik trok mijn moeder aan haar arm mee naar twee stoeltjes waar ik hoopte te kunnen verdwijnen in de menigte. Normaal zijn. Niet opvallen. Dat is wat ik als 11-jarige puber die worstelde met zijn genderidentiteit het allerliefste wilde. Ik keerde mij af van alle ogen die voor mijn gevoel op mij gericht waren en keek uit het raam naar de ondergaande zon. Vanaf de bushalte naar ons huis was het nog maar een paar minuten lopen. Ontsnapt aan de veroordelende blikken van anderen, voelde ik dat ik weer mezelf kon zijn. Met volle tassen van het shoppen in mijn handen huppelde ik vrolijk voor mijn moeder uit op de stoep. Ik kon niet wachten om

mijn nieuwe kleding van CoolCat thuis voor mijn spiegel te showen. Mama hobbelde met een tevreden glimlach op haar gezicht met volle boodschappentassen achter mij aan. Terwijl ik de straat overstak naar ons huis, zag ik vanuit de verte de koplampen van een auto in hoog tempo dichterbij komen. Die auto rijdt volgens mij heel hard, dacht ik terwijl ik mijn tempo verhoogde om veilig het midden van de oversteekplaats te bereiken. Ik draaide mij om, om mijn moeder te waarschuwen. ‘Mam, kijk uit voor die...’ Mijn zin werd afgemaakt door een oorverdovende klap. Vlak voor mijn ogen zag ik hoe mijn moeder werd geschept door de auto met de felle koplampen. De klap tegen de zijkant van haar lijf was zo groot dat ze werd gelanceerd. Als in een scène uit een slechte actiefilm, zag ik haar in slow motion over de kop door de lucht vliegen. Het doffe geluid van haar hoofd dat op de stoeprand knalde, maakte een einde aan haar korte vlucht. Stokstijf staarde ik met open mond naar mijn moeder die voor mij bewusteloos op straat lag. Het voelde alsof mijn voeten letterlijk aan de grond genageld stonden. Alsof de wereld heel even stopte met draaien. Het was zo verschrikkelijk, zo onwerkelijk, dit kon gewoon niet echt zijn. Mijn ongeloof werd doorbroken door een soort oerkreet. Een schreeuw van paniek die uit het binnenste van mijn ziel kwam. ‘Mamaaaaaa’, riep ik luidkeels terwijl ik op haar afstormde en naast haar op de grond instortte. Op de snelheidsduivel na, die een paar honderd meter verderop tot stilstand kwam, was de straat uitgestorven. De knop ging om. Ik stond er alleen voor. Ik moest het doen. Ik was degene die mijn moeder moest helpen. Ik schakelde over op de overlevingsstand. Een modus waar ik voor mijn gevoel tot op de dag van vandaag inzit. Er was geen ruimte voor mijn emoties, voor mijn paniek, ik moest mijn moeder helpen. Op de automatische piloot wikkelde ik mijn sjaal van mijn nek en vouwde ik ‘m tot een

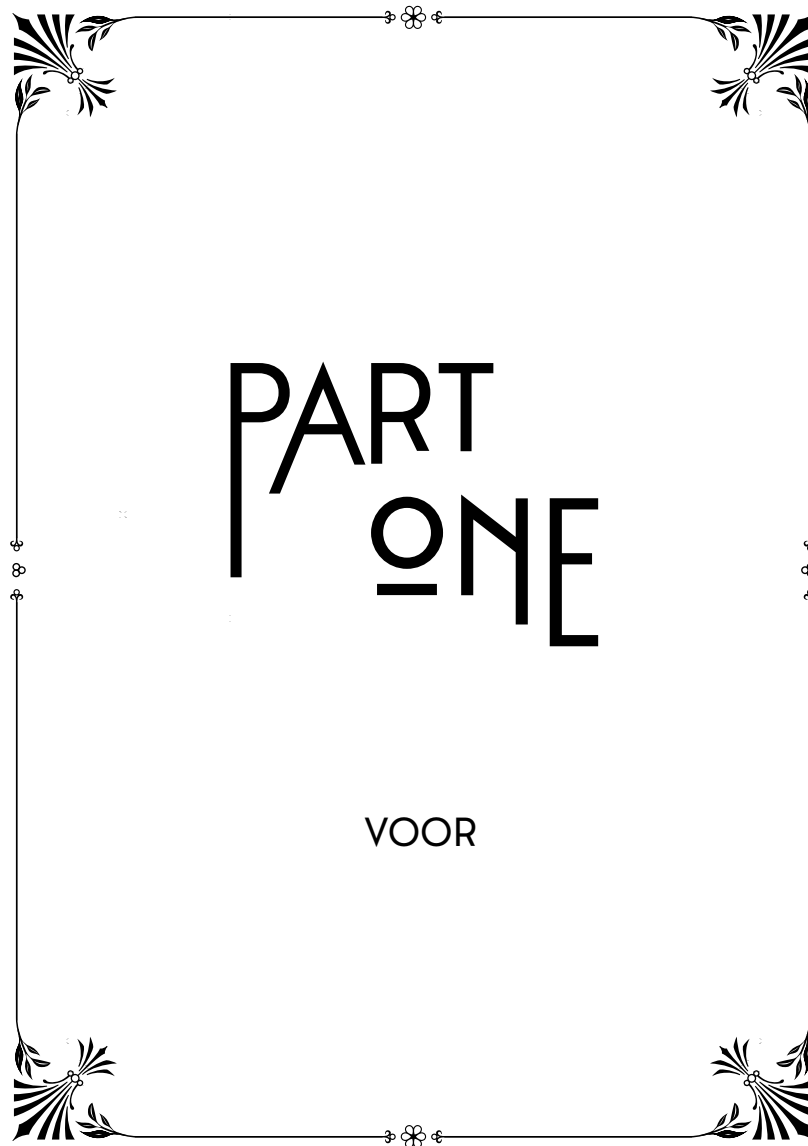
kussentje voor mijn moeder. Mijn kinderlijke gedachte was dat ze in ieder geval fijn moest liggen. Voorzichtig wurmde ik mijn vingers onder haar hoofd, dat ik iets omhoogtilde, zodat ik mijn in elkaar gepropte sjaal eronder kon schuiven. Langzaam trok ik mijn handen terug. Compleet in shock staarde ik emotieloos naar mijn handpalmen waar het bloed van afdroop. Naar mijn moeder die niet antwoordde op mijn oneindige stroom aan vragende ‘mama’s’ in de hoop dat ze haar ogen open zou doen. Om mij heen voelde het ondertussen alsof de wereld weer begon te draaien. Uit alle hoeken van de straat kwamen opeens mensen tevoorschijn. Er kwam een stel uit een parkje gerend, auto’s werden stilgezet langs de kant van de straat en mensen stormden uit hun voordeuren. ‘Blijf bij mijn moeder, ik moet mijn zus halen’, riep ik toen ik mij realiseerde dat mijn moeder zonder mijn aanwezigheid niet alleen zou zijn. Ik stond op en stormde onder toekijkend oog van verbaasde omstanders weg richting ons huis. Mijn zus zou kunnen helpen. Zij zou weten wat we moesten doen. Dat was mijn overtuiging. Ik wist dat mijn zus met haar vriendje voor onze voordeur zat te wachten tot wij terugkwamen van ons shopdagje want ze had in de bus ge-sms’t dat ze haar huissleutel was vergeten. Volledig buiten adem kwam ik aan bij ons huis dat om de hoek ligt van de oversteekplaats. ‘Amy, Amy, Amy, je moet nú meekomen. Mama is aangereden.’ Hijgend alsof ik net een marathon had gerend, keek ik vol verbazing naar de lach op Amy’s gezicht. ‘Há-há, grappig’, reageerde ze sarcastisch terwijl ze met haar ogen draaide richting haar vriendje. Ik wist niet waar ik het moest zoeken. ‘Godverdomme Amy, ik ben serieus’, schreeuwde ik paniekerig uit. Ik drukte mijn bebloede handpalmen net niet in haar gezicht. ‘Zie je, het is geen grap.’ Zonder ook maar een woord te zeggen sprong Amy op en rende ze keihard weg richting de oversteekplaats. Ik, die ook

toen al een niet bestaande conditie had, kon haar onmogelijk bijbenen. Ik knielde een minuut later hijgend naast haar neer op de stoep waar mama lag. ‘Mam, wordt wakker. Mam, wordt wakker. Mama, alsjeblieft wordt wakker’, fluisterde mijn zus smekend in de oren van mijn moeder terwijl de tranen over haar wangen rolden. Politieagenten hadden de straat inmiddels afgezet en de sirenes van de ambulance kwamen vanuit de verte steeds dichterbij. De woorden van mijn zus leken mama te bereiken. Haar ogen bleven dicht en haar lippen zaten strak op elkaar geplakt, maar af en toe kreunde ze wat. Ook deed ze een poging haar lichaam te bewegen. ‘Je moet blijven liggen. Blijf stilliggen’, werd er streng doch liefdevol herhaaldelijk door verschillende omstanders tegen mijn moeder gezegd. ‘Je bent gewond, je moet wachten op hulp.’ De goedbedoelde adviezen maakten mij woedend. Het was mijn moeder. Niet deze onbekenden, maar ik wist wat het beste voor haar was. Mama was verschrikkelijk claustrofobisch. Het gevoel om gevangen te zitten in haar eigen lichaam was haar grootste nachtmerrie. ‘Ze moet juist bewegen, ze heeft claustrofobie’, probeerde ik wanhopig uit te leggen terwijl ik mijn moeder hoorde kermen van de pijn. ‘Laat haar bewegen, je ziet toch dat ze wil bewegen!’ Om mij heen stuitte ik alleen maar op weerstand. ‘Ze moet écht stil blijven liggen’, bleef de boodschap. Ik voelde mijn hartslag toenemen en mijn ademhaling versnellen. Ik zorgde al zolang ik mij kon herinneren voor mijn moeder. Ik zorgde altijd dat het goed met haar ging. Dat ik nu geen zeggenschap had, dat ik niks voor haar kon betekenen, maakte mij gek. Zo gek, dat een politieagent mij lief, maar dwingend, ‘verwijderde’ uit de situatie. ‘Je moet even tot rust proberen te komen. Je kan nu niks doen, je moeder heeft rust en ruimte nodig’, was zijn boodschap. In afwachting van de ambulance probeerde de agent mij af te leiden

door te bevragen wat er was gebeurd. Maar mijn aandacht was maar bij één iemand: mijn moeder. Mijn allerbeste vriendin op deze hele planeet. Van een afstandje keek ik toe hoe ambulancebroeders haar gebroken lijf voorzichtig op een brancard tilden. Terwijl ze omhoog werd getakeld, veranderden haar kreunen in luide en ondraaglijke pijnkreten. Zelfs als ik er nu, ruim vijftien jaar later, aan terugdenk kan ik er nog misselijk van worden. Haar geschreeuw ging door merg en been. Het is het meest heftige moment van mijn hele leven. Ik verging van het medelijden voor mijn moeder. Het was afgrijselijk. Ruimte om mijn emoties te doorvoelen, had ik niet. Ik had mezelf compleet weggecijferd. Het draaide niet om mij, het draaide om mijn moeder. Zij was het allerbelangrijkste. Dat ze dood kon gaan, schoot niet door mijn hoofd toen ik de ambulance op hoge snelheid de straat zag uitrijden. Ik had helemaal geen beeld bij wat er aan de hand kon zijn. Ze moest gewoon beter worden, dat was de enige optie. Uiteindelijk bleef ik, letterlijk moederziel alleen, achter op de plaats van het ongeval. Mijn zus had, brutaal als ze is, tegen de wens van de ambulancebroeders plaatsgenomen naast mijn moeder. En de politieagenten reden na hun onderzoek ook weg. Het vriendje van mijn zus kwam op het idee om onze buurvrouw om een lift naar het ziekenhuis te vragen en zo rende ik na zo’n twintig minuten paniekerig de wachtkamer van de spoedeisende hulp binnen. Mijn vader, die ik nog nooit in mijn leven emotioneel had gezien, zat verslagen voor zich uit te staren op een plastic stoeltje. ‘Jezus, wat heftig’, waren zijn woorden die ik mij herinner. Hij vertelde dat opa en oma onderweg waren en dat mijn moeder in een zaaltje aan het einde van de gang lag te wachten op hulp. Aangezien ik geen band met mijn vader voelde, liep ik zonder erover na te denken op eigen houtje naar de zaal. Een ruimte die was gevuld met meerdere ziekenhuisbedden

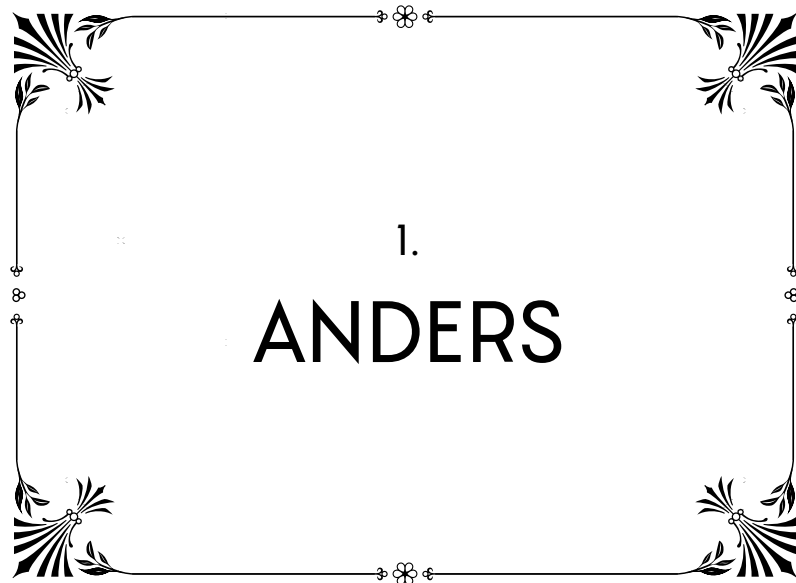
waarin sommige mensen lagen te schreeuwen van de pijn. Het voelde als een scène uit een oorlogsfilm die ik had gezien op de basisschool. En nu lag mijn moeder in zo'n enge zaal. Echt een nachtmerrie. Ik vond het vreselijk haar in zo'n wit ziekenhuisbed te zien liggen. Haar hoofd was vastgezet met een soort schuimblokken en om haar nek zat een grote witte kraag. Bewegen was onmogelijk. De blik in haar ogen vertelde mij hoeveel angst ze ervoer. Ze pakte mijn hand stevig vast, keek mij recht in mijn ogen aan en perste met moeite een vraag uit haar lippen: 'Kan je die blokken alsjeblieft van mijn hoofd halen? Ze mogen er niet af, maar jij kan mij helpen. Jij helpt mij altijd.' Ik nam het haar niet kwalijk, maar ik voelde dat ze inspeelde op mijn emoties. Ik vond het verschrikkelijk. Natuurlijk wilde ik haar helpen, maar wist ik veel hoe. Ik was nog maar een kind. Ik was machteloos in dit grote ziekenhuis. Ik staarde in de blokken en zag dat haar oren er dubbelgevouwen tussen zaten gepropt. Het zag er vreselijk oncomfortabel uit. Vier keer ben ik naar de verpleegkundige op de afdeling toegelopen om te vragen of ze écht niet iets konden doen voor mijn moeder. 'Ze heeft claustrofobie', legde ik ook weer hier uit, 'en ze heeft heel veel pijn aan haar oren.' Maar telkens was het antwoord: 'We kunnen niks doen, je moet gewoon wachten. Er moeten eerst foto's gemaakt worden.' Na de vierde afwijzing durfde ik mijn moeder niet meer in de ogen aan te kijken. Ik kon het niet langer aanzien dat zij lag te creperen in haar bed en dat ik niks kon doen om haar pijn ook maar een beetje te verlichten. Volledig overstuurd en teleurgesteld nam ik na mijn gefaalde missie weer plaats in de wachtkamer naast mijn vader. Ondanks dat ik vlak naast hem zat, voelde ik mij mijlenver van hem verwijderd. Ik had hem al maanden niet gezien. Ik wilde niet zijn armen om mij heen voelen, maar die van mijn moeder. Maar de harde realiteit was dat hij de

enige persoon was die op dat moment voor mij kon zorgen. Op die bewuste dag in januari veranderde mijn hele leven in een paar seconden door een roekeloze automobilist. Op die dag besloot ik als 11-jarige dat mijn 'ding' er niet meer toe deed. Dat ik er niet meer toedeed. Dat er geen ruimte was voor mijn 'probleempje' dat ik twee weken daarvoor had gedeeld met mijn moeder tijdens een filmavondje. 'Mam, ik heb heel vaak het gevoel dat ik een meisje wil zijn. Niet voor heel even, maar eigenlijk voor altijd. Daar droom ik soms over', floepte ik er op een onbedachtzaam moment uit toen ik met mijn hoofd op haar schoot naar de tv staarde. Ik schrok enorm van de woorden die ik had laten ontglippen. Het was helemaal niet mijn bedoeling mijn allergrootste geheim te delen. Wat nou als dit betekende dat ik gek was? Ik kon natuurlijk helemaal geen meisje worden. Dat bestond helemaal niet. Terwijl in mijn hoofd een wervelwind aan gedachten en twijfels raasde, keek mijn moeder naar beneden en reageerde ze nonchalant: 'Oh, dat kan hoor schat. Dat is helemaal niet raar.' Ze draaide haar hoofd vervolgens weer naar de tv en keek verder naar de film alsof er niks aan de hand was. Achteraf denk ik dat mijn moeder mijn paniek zag en daarom niet heeft doorgevraagd. Ik denk dat het haar plan was er later op terug te komen. Dat ze me verder wilde helpen op een moment dat ik mij comfortabeler voelde. Maar ik zal het nooit te weten komen. Twee weken na mijn grote bekentenis, de dag van mijn moeders ongeluk, besloot ik namelijk dat ik normaal moest zijn zodat alle aandacht kon uitgaan naar haar. Zij was het allerbelangrijkste. Ik zou 'gewoon' trouwen met een vrouw, kindjes krijgen en een normaal leven leiden. Niemand hoefde zich te bekommeren over mij. Ik begroef mijn geheim zo diep, dat ik de jaren daarna zelf vergat dat ik iets verstopt had.

PART ONE

VOOR

1.
ANDERS

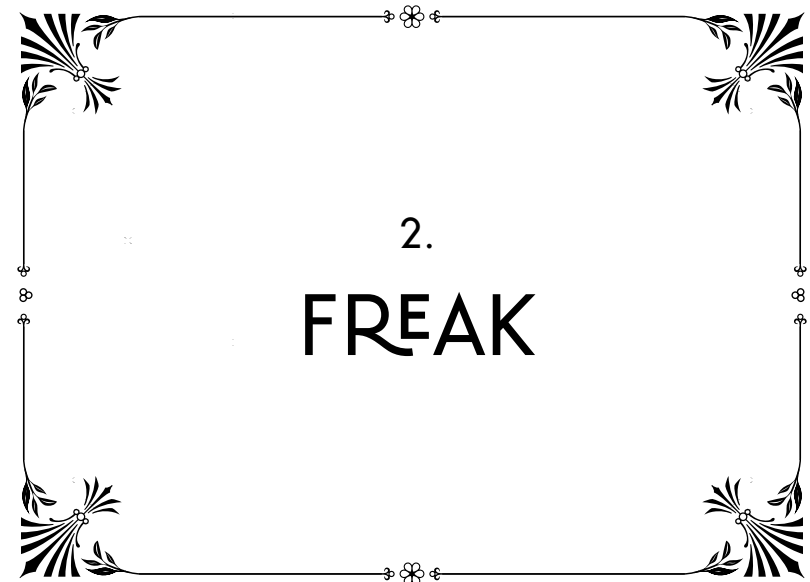
Zolang ik mij kan herinneren, voel ik al dat ik van de buitenwereld het stempel ‘anders’ heb gekregen. Ik ben geboren in een doodnormaal gezin, in het doodnormale en eerlijk gezegd saaie Apeldoorn, in een doorsnee twee-onder-een-kaphuis in een typisch Nederlandse wijk. Oftewel: we are as basic as they come. Nu zeg ik ‘we’, maar sinds mijn peutertijd werd mij al duidelijk gemaakt dat ik niet in dit ‘normale plaatje’ paste. Als kind was ik mij niet bewust van de ongeschreven regels. Van het feit dat ik als jongetje blijkbaar moest beschikken over bepaalde eigenschappen en hobby’s om als ‘normaal’ gezien te worden. Jongens houden van voetbal, meisjes houden van poppen. Jongens zijn stoer, meisjes zijn lief en zacht. Jongens houden van blauw, meisjes houden van roze... Ga zo maar door. We kennen de stereotiepe denkbeelden over gender allemaal. Maar ik was gewoon mezelf en voor mij voelde er niks normaler of meer vanzelfsprekend dan dat. Ik groeide op met een zus die bijna drie jaar ouder is dan ik

en met een moeder die mijn allerbeste vriendin was. Alles wat zij hadden, wilde ik hebben en alles wat zij deden, wilde ik ook doen. Meedansen met de videoclippen van K3 voor de televisie, schoenen met hakken dragen, gezellig kletsen, spelen met barbies met mooie lange blonde haren; gewoon leuke dingen! Dat ik een jongetje was en zij meisjes, zag ik niet als een belemmering. Helaas dacht niet iedereen er zo over. Ondanks dat ik nog maar een peuter was, kan ik mij nog levendig herinneren wanneer ik voor het eerst voelde dat de buitenwereld mij ‘anders’ vond. Op een random middag beklom ik de zoldertrap naar de slaapkamer van mijn ouders en viste ik het balletpakje van mijn zus, die toen al op de basisschool zat, uit de sokkenlade van mijn moeder. Vol trots bewonderde ik de kleine lichtroze tutu om mijn middel. Ik draaide pirouettetjes, liep heen en weer op mijn tenen en zwaaide druk met mijn armen in de lucht. Precies zoals ik had gezien in de tekenfilms over ballerina’s waar mijn zus naar keek. Ik was helemaal in mijn nopjes. Als het introverte kind dat ik was, had ik de tijd van mijn leven in mijn eigen fantasiewereld. Ik zat zo in mijn bubbel dat ik niet had gehoord dat mijn vader de zoldertrap ook had beklommen. Ik danste vrolijk door toen ik hem opeens bovenaan de trap zag staan. Een gevoel van schaamte aan mijn kant was er niet. Wist ik veel dat het raar was om als jongetje een balletpakje te dragen. Nou, die dag leerde ik het. Mijn vader barstte keihard in lachen uit toen hij mij vrolijk zag rondraaien. Het was niet een gevalletje: ‘Ik lach je niet uit, ik lach je toe’, maar een gevalletje: ‘Ik lach je recht in je gezicht uit, want wat je nu doet is compleet idioot’. Hij draaide zich al proestend van het lachen om en liep de trap af zonder ook maar een woord te zeggen. Het was de eerste keer dat ik diep in mijn kern voelde dat wat voor mij de normaalste zaak van de wereld was, dat hoe ik ben, dat dat

raar is. Als mijn eigen vader mij uitlechte, moest ik wel héél vreemd zijn. Ik kan mij de verwarring als kind nog zo goed herinneren. Ik snapte niet wat er nou zo raar of grappig was aan wat ik deed op zolder. Het maakte een diepe indruk op mij. Mijn moeder compenseerde het gevoel van onbegrip en vreemd zijn dat mijn vader mij gaf gelukkig dubbel en dwars. Alles wat ik deed, vond ze fantastisch. We waren twee handen op één buik. Waar mijn zus als stoere sportieveling naar mijn vader toetrok, die net als zij gek was op voetbal, trok ik naar mijn moeder toe. Ze was een gevoelsmens, kon honderduit praten, was gek op Disney, bordspelletjes, fantasyfilms en zong graag hardop mee met haar favoriet cd van Katie Melua. Mijn moeder was mijn grote voorbeeld, mijn heldin, mijn alles, en andersom was ik haar lievelingetje. We waren onafscheidelijk. Een klik met mijn vader, heb ik nooit gehad. Hij was elke dag op zijn werk en toonde voor mijn gevoel geen interesse in mij. Begrijp me niet verkeerd, hij is geen slechte vader of een nare man, maar een band heb ik gewoon nooit gevoeld. Ik hield van meisjesdingen, hij van jongensdingen: we spraken gewoonweg niet elkaars taal. Papa was er gewoon, that's it. Hij hoorde voor mij bij ons huishouden op een manier zoals er vanzelfsprekend een bank in je woonkamer staat. Mijn volledige aandacht ging uit naar mijn moeder. Mijn moeder was namelijk de enige persoon op de hele planeet die mij het gevoel gaf dat ik goed was zoals ik was. Wat ik ook deed, wat ik ook wilde, het was allemaal goed. Haar liefde voor mij was honderd procent onvoorwaardelijk. Zij was mijn veiligheid. Nu ik volwassen ben, realiseer ik mij dat de band met mijn moeder waarschijnlijk werd versterkt doordat ik mij sinds mijn peutertijd zorgen maakte over haar gezondheid. Een gezonde moeder heb ik namelijk nooit gekend. Mijn eerste herinnering aan mijn moeder is dat ze aan mij

uitlegt dat er iets in haar hoofd zit dat niet goed is. 'Ze gaan een deurtje in mama's hoofd maken en het slechte stukje weghalen zodat mama weer gezond is', legde ze mij als peuter uit terwijl ze met haar vingers een vierkantje op haar voorhoofd tekende. Er werd bij toeval een tumor gevonden in haar hoofd bij een onderzoek naar haar extreme hooikoorts. Ik kan mij herinneren dat mijn moeder vertelde over hoe eng ze het vond om doodstil in een kleine tunnel, een MRI-scan, te liggen zodat dokters het slechte stukje in haar hoofd konden vinden. En ik kan het verse litteken op haar voorhoofd richting haar haarlijn nog zo voor me zien. Ik vond het als kind enorm heftig dat haar hoofd open was geweest. Dat ze bang was geweest in de tunnel en dat ze pijn had gehad. Het was voor mij heel traumatisch. Gelukkig ging de operatie goed en werd mijn moeder 'schoon' verklaard, maar daarmee waren de zorgen over haar gezondheid voor mij als kind niet weg. Ze had voor mijn geboorte al een whiplash gehad door een auto-ongeval en was daardoor arbeidsongeschikt verklaard. Daarbovenop kwam de hersenschade die door de operatie aan haar brein was ontstaan. Ze had soms last van epilepsie, kon zich slecht concentreren, had moeite met dingen onthouden en overzicht bewaren en was snel moe. Ik ben mij altijd bewust geweest van de kwetsbaarheid van mijn moeder. Zo weet ik nog dat ik als kind een keer compleet in paniek ben geraakt omdat ik uit het raam zag dat mijn oom voor de grap mijn moeder in onze tuin inpeperde met sneeuw. Overstuur stormde ik naar buiten en eiste ik schreeuwend dat hij moest ophouden. Tot verbazing van mijn moeder overigens, want zij was totally fine. Maar ergens voelde ik de grote verantwoordelijkheid om mijn moeder te beschermen. Het idee dat zij pijn had, of dat het niet goed met haar ging, vond ik verschrikkelijk. Mijn moeder was als kind namelijk mijn enige steun en toeverlaat.

Papa boeide mij dus niet en met mijn zus was het vroeger een en al haat en nijd. Ik heb de littekens van haar nagels nog in mijn armen staan (en eerlijk is eerlijk, zij die van mij). Het was altijd oorlog tussen ons. Maar mama stond áltijd achter mij. Ik weet nog dat ik bijvoorbeeld in groep 5 tegen mijn moeder zei dat ik een strakke zwarte broek wilde. Iets wat totaal niet in de mode was destijds en al helemaal niet voor jongens. ‘Is goed’, zei mijn moeder vrolijk en de volgende dag gingen we samen naar de stad om een nieuwe broek uit te zoeken. En toen ik in groep 6 mijn haar paars wilde verven omdat ik dit op televisie had gezien, regelde mama dat haar kapper bij haar volgende afspraak tijd vrijmaakte voor mijn droomkapsel. Achteraf realiseer ik mij dat mijn moeder mij misschien soms te veel behandelde als een vriendin. Ik mocht niet alleen alles van haar, maar ze deelde ook al haar zorgen en gedachten met mij terwijl ik nog maar een kind was. Ze was bijvoorbeeld best open over het gekut tussen haar en mijn vader. Te open voor mijn jonge leeftijd. Iets waardoor mijn vader voor mij al op jonge leeftijd een boeman werd, wat onze relatie verstoorde. Maar in een tijd dat ik mij door iedereen onbegrepen voelde was de behandeling van mijn moeder mijn reddingsboei in een kolkende oceaan die mij wilde verzwelgen. Ik had haar nodig om te overleven.

In het Apeldoorn van twintig jaar geleden, hoefde je niet ver af te kijken om als een soort freak gezien te worden. Als je maar een klein beetje anders was, werd je al behandeld als een zwart schaap. En ik was een heleboel anders dan leeftijdsgenootjes. De jongens in mijn straat waren van die typische coole jongens. Stoere gastjes die voetbalden, in bomen klommen, een grote bek hadden en baldadig waren. Kort samengevat: alles wat ik niet was. Ik was heel introvert en rustig en ik vond alleen ‘meisjesdingen’ leuk. Ik wilde touwtjesspringen en kunstjes oefenen op het duikelrek, met poppen spelen of dansjes doen. Ik had dan ook geen vrienden want de jongens in de straat wilden niet met mij spelen omdat ik te meisjesachtig was, en veel meisjes wilden niet met mij spelen omdat ik een jongen was. Toen ik als vierjarige naar de basisschool ging, zorgde dit eigenlijk gelijk voor problemen. Ik viel namelijk compleet buiten de boot. Wanneer er zich in de pauze groepjes vormden om samen te spelen,

hoorde ik nergens bij. En zelf kinderen aanspreken durfde ik niet. Als je als driejarige al door je vader bent uitgelachen terwijl je iets doet wat voor jou doodnormaal voelt, dan zit de overtuiging dat je raar bent heel diep in je zijn verweven denk ik. Mijn moeder bracht mij elke dag met een knoop in mijn maag naar school. Ik was het sukkelkje van de klas en kinderen spaarden geen moeite om mij dat duidelijk te maken. Ik zat altijd alleen, ik speelde altijd alleen en de enige vriendin die ik had was mijn moeder. Daarbovenop kwam ook nog dat ik niet mee kon komen op school. Inmiddels weet ik dat ik intens dyslectisch ben, maar destijds dachten de leerkrachten dat ik gewoon niet goed in mijn hoofd was. Ik werd zo niet gezien voor mijn capaciteiten, dat ik een klas over moest doen en uiteindelijk met een stel kleuters liedjes aan het zingen was over wolkjes. Ik kan mij herinneren dat ik dacht: wat zijn we hier in godsnaam aan het doen met z'n allen? Ik kon misschien niet lezen, maar ik was niet achterlijk. Toen mijn school tegen de tijd dat ik naar groep 4 mocht, nog steeds niet wilde erkennen dat ik normaal was, besloten mijn ouders mij en mijn zus over te plaatsen naar een andere basisschool. 'Oh, hij heeft last van dyslexie', hoorde ik daar binnen twee weken en pas vanaf toen kreeg ik de juiste begeleiding waardoor ik weer prima mee kon komen met de rest van mijn leeftijdsgenootjes. Het pesten leek hiermee ook achter de rug te zijn. Leek, want achteraf is dat het enige schooljaar geweest dat ik echt kind kon zijn. In groep 5 kwamen mijn klasgenootjes er namelijk weer achter dat ik 'anders' was. Ik was een jongen die naar K3 luisterde, die tijdens het overblijven niet meeging naar het voetbalveld, maar die met de meiden ging kletsen, die een strakke zwarte broek droeg van de meisjesafdeling van de CoolCat. Een jongen die Diddl-plaatjes spaarde en gek was op High School Musical (en stiekem ook op Zac Efron die de hoofdrol speelde). Ik

werd dagelijks in mijn gezicht uitgelachen, buitengesloten, vernederd en belachelijk gemaakt. Ik was het makkelijkste doelwit ever als verlegen kind. Ik stond erbij en ik keek ernaar. Een weerwoord had ik nooit. In groep 5 maakte ik voor het eerst kennis met het woord 'homo'. Het 'scheldwoord' dat ik standaard naar mijn hoofd kreeg geslingerd tijdens pesterijen. Ik wist dat het betekende dat je als jongen andere jongens leuk vindt én ik wist dat het iets slechts was. Waarom het slecht was? Geen idee. Daar had niemand het over. Maar het was voor mij als kind duidelijk dat homo zijn negatief was volgens mijn klasgenootjes. Voor mij was het overigens toen al heel normaal dat ik jongens leuk vond. Als ik naar tekenfilms keek, dan vond ik de jongens altijd het knapst. En als er een verhaallijn was waarbij een meisje verliefd werd op een jongen, dan snapte ik dat wel. Dieper dan dit gingen mijn gedachten over mijn seksuele geaardheid niet. Ik zat in groep 5, ik was een kind, een gepest kind. Het enige waar ik elke dag na school aan dacht, was dat ik de volgende dag niet terug wilde gaan. Ontelbaar vaak heb ik mijn moeder huilend in haar armen gesmeekt of ik naar een andere school mocht. 'Ik wil dit echt niet meer mama, ik wil niet meer naar school.' Mijn moeder, die altijd luisterde en begripvol was, heeft mij keer op keer uitgelegd dat ik niet zomaar naar een andere school kon gaan. Ze hamerde er elke dag op dat ik goed was zoals ik was en dat ik mij niet hoefde aan te passen aan andere kinderen. Dat ik moest volhouden en dat deze tijd voorbij zou gaan. En dat ik met haar als vriendin nooit alleen was. Ik droogde mijn tranen dan weer en nam mezelf voor mijn moeder trots te maken. Elke dag opnieuw. In het klaslokaal telde ik de uren af tot ik weer fijn met mama thuis bordspelletjes kon spelen en kon kletsen. Mijn uiterlijk of gedrag aanpassen om pesterijen te voorkomen, deed ik niet. Ik kon simpelweg niet faken als een kind. Ik

kon niet voetballen of in bomen klimmen, ik kon mij niet gedragen als een stoere jongen. Ik was wie ik was en voor mij was er niks tegennatuurlijker of vreemder dan daar tegenin gaan. Dus ik droeg mijn strakke broeken en verfde mijn haren in alle kleuren van de regenboog. Ik denk ook dat ik ergens, in the back of my mind, altijd heb geweten dat het probleem niet bij mij lag. Ergens, ver verstopt, was de overtuiging altijd aanwezig dat ik als jongen leuk moest kunnen vinden wat ik leuk vond. Ik heb nooit gesnapt waarom ik niet mocht zijn zoals ik was. Ik deed toch niemand iets kwaad? Ik heb mezelf als kind dan ook nooit afgerekend. Ondanks dat anderen mij een freak vonden, was ik blij met wie ik was en de dingen die ik deed. Ik besloot gewoon een einzelgänger te worden en dan maar op te trekken met mijn moeder die mij wel leuk vond. Dit klinkt misschien alsof ik het allemaal wel vond meevallen, maar ik ben geen seconde zorgeloos of volledig gelukkig geweest in mijn jeugd. Altijd was ik op mijn hoede. Altijd was ik mij er bewust van dat hoe ik was, eigenlijk niet klopte volgens de buitenwereld. Als mijn moeder gezond was geweest, had ze ongetwijfeld actie ondernomen. Maar haar brein was dusdanig aangetast dat ze denk ik nooit volledig heeft doorgehad hoe ongelukkig ik was. Nooit voerden we serieuze diepe gesprekken over hoe ik mij eigenlijk voelde, hoe ik naar mijzelf en mijn seksuele geaardheid of genderidentiteit keek. Haar standaard respons was: 'Trek je er niks van aan.' En dat ik misschien op latere leeftijd jongens leuk zou vinden, dat was bij ons thuis heel normaal. Tenminste, voor mijn ouders. 'Jullie kunnen houden van wie jullie willen', was hun boodschap. Mijn zus daarentegen, dacht daar op jonge leeftijd anders over. Ik kan me een moment herinneren dat ik een poppetje van Winx Club, een cartoonserie over feeën, probeerde na te tekenen. Net zoals mijn zus wel eens deed. Ze vertelde dat Winx Club voor

meisjes was en dat ik dat niet leuk hoorde te vinden. 'Dan ben je homo', zei ze alsof het de meest logische zaak van de wereld was. 'Wat nou als dat zo is dan', reageerde ik provocerend alsof het mij niks boeide. Ze sperde haar ogen wijd open en greep mijn arm stevig vast: 'Je moet nu heel goed luisteren ja? Jij bent niet homo. Jij valt niet op jongens. Begrepen?' Ik knikte angstvallig ja. Ze was bloedserieus. Ik maakte op uit haar reactie dat het hebben van een broertje dat homo is, slecht zou zijn voor haar imago. We zaten op dezelfde basisschool en zij was in tegenstelling tot mij wel populair. Even voor de duidelijkheid: mijn zus is inmiddels mijn grootste supporter, totaal niet homofoob en een bondgenoot van de LHBTQIA+-community, maar destijds was zij slachtoffer van dezelfde sociale druk die ik ervoer. Homoseksueel zijn was in onze stad, op onze basisschool, niet normaal. En als ik homo was, zou dat ergens ook afgeven op haar. Mijn zus was denk ik als de dood om ook uitgelachen en gepest te worden. Als volwassene begrijp ik dat dit een reactie is van een kind, maar op dat moment was het voor mij wederom een keiharde bevestiging dat ik niet mezelf mocht zijn. Net als de keer dat ze erachter kwam dat ik haar cowboylaarzen had geleend. Oké, gejat. Eerlijk is eerlijk, ik was vroeger een zieke kleptomaan dus ik snap dat ze het irritant vond dat ik al haar spullen stiekem droeg, maar ik wilde gewoon alle meisjesdingen die zij ook had. Waaronder dus haar supergave cowboylaarzen. Ik maakte mezelf wijs dat cowboys, stoere mannen, ook de laarzen met hakken droegen, dus dat ik daar als jongen ook wel mee weg kon komen op school. Ik voelde me superstoer onderweg naar school, totdat ik direct op het schoolplein voelde dat alle kinderen naar mij staarden. De eerste 'homoooo' schalde niet veel later door de gang. Direct realiseerde ik mij hoe slecht het idee was de schoenen te dragen. Hoe

had ik ooit kunnen denken dat ik dit voor mijn zus onder de radar kon houden? Als een soort geheim agent probeerde ik mijn zus de hele dag professioneel te ontlopen. Ik schrok me dan ook dood toen ik aan het einde van de dag bij de kapstokken toch opeens oog in oog met haar en haar vriendinnen stond. Met mijn jas voor mijn benen probeerde ik krampachtig haar laarzen te bedekken. ‘Zijn dat nou jouw laarzen Amy die daar onderuit steken’, vroeg één van haar vriendinnetjes verbaasd middenin ons gesprek. Mijn zus rukte de jas uit mijn handen en staarde verbolgen naar haar laarzen aan mijn voeten. Ze twijfelde geen seconde en haalde met een vlakke hand uit naar mijn gezicht. De publiekelijk uitgedeelde klap kwam keihard aan. Misschien nog wel meer op mijn ziel, dan op mijn gezicht. ‘Je gaat nú naar huis en doet die schoenen uit’, was haar bevel. Haar ogen spuwden vuur. Van de schrik kon ik geen woord uitbrengen. Ik knikte, draaide mij om en racete naar huis. Ik zette haar laarzen terug waar ik ze had gevonden en barstte op mijn bed in een zee van tranen uit. Ik was ontroostbaar. Waarom mochten alle kinderen doen en dragen wat zij leuk vonden, maar ik niet? Mijn vader, mijn zus, de kinderen en hun ouders in onze straat, kinderen op school, leerkrachten; iedereen behalve mijn moeder vond mij raar. Dat ik eigenlijk een meisje wilde zijn, schoot nooit door mijn hoofd. De term ‘transgender’ had ik nog nooit gehoord. Ik wist helemaal niet dat het een optie was. Ik had toen ook geen moeite met mijn lichaam, maar ik begreep niet waarom ik niet gewoon mocht doen wat ik wilde. Met elk schooljaar op de basisschool trok ik mijzelf verder terug. Met elk schooljaar werd ik eenzamer. Ik kan huilen voor het kind dat ik toen was.